

Sunleif Rasmussen:

HAVI ALTÍÐ HAVT VILL HUGSKOT

–Tað lá ongantíð í kortunum, at eg skuldi gerast tónaskald. Tað var meiri sannlíkt, at eg skuldi gerast skipari ella bóndi, sigur Sunleif Rasmussen

DANJAL AV RANA

Hann hevur vunnið tvær FMA-virðislønir og er aftur í ár tilnevndur, hesa ferð fyri ársins útgávu/konsert og ársins kompositión í opna bólkinum, fyri verkið *Symphony no. 2: The Earth Anew*. Hetta er, sum heitið sipar til, at onnur symfoni hansara. Hina fyrri, *Symphony no. 1: Oceanic Days*, skrivaði hann í 1997, so hendað seinna hevur verið leingi á veg.

Uppvaksin á Sandi var tað ikki nógv, sum talaði fyri, at Sunleif Rasmussen skuldi gerast eitt av stóru tónlistaskøldunum í Føroyum.

– Tað lá ongantíð í kortunum, at eg skuldi gerast tónaskald. Tað var meiri sannlíkt, at eg skuldi gerast skipari ella bóndi. Eg var eisini nakrar túrar undir Íslandi á ísfiskaskapið við snellu, tá eg var 15 ár, men tað bleiv við tað, sigur Sunleif Rasmussen.

– Mær dámdi eisini væl bóndalívið á garðinum saman við abbanum, at fáast við seyð og neyt. Eg var nógv saman við abba, tá eg var yngri, sigur hann.

Sum smádrongar flest plagdi Sunleif Rasmussen at egna og forvann sær soleiðis nakað av peningi. Fyri pengarnar keypti hann sær ein gittara, sum hann lærði seg at spæla upp á og sum 12 ára gamal bleiv hann spurdur um at spæla við einum bólki í Sandoynni.

– Vit spældu popptónleik av ymiskum slag, The Beatles, the Shadows og annað, sum hevði verið frammi tá í nøkur ár og satt at siga, so bleiv eg bitin av tónleikinum, sigur hann.

Á fólkaháskúla í Norra

Mamma Sunleif kom í samband við onkran, sum kendi til ein fólkaháskúla í Noregi, har tónleikur var ein stórir partur av

Sunleif Rasmussen

undirvísingini. Eftir loknan fólkaháskúla fór Sunleif Rasmussen tí til Noregs á fólkaháskúla í 1979.

– Har fekk eg so mína fyrstu skipaðu undirvísing í klaverspæli, í nótalæru og tónleikaástøði, millum annað. Tað var ein fitt ungarsk lærarinna, men hon var rættiliga strong, minnst hann aftur á.

Sunleif Rasmussen sigur, at hetta var eitt sera gevandi ár.

– Alt snúði seg um tónleik og bara tónleik, frá eg vaknaði um morgunin, til eg legði meg um kvøldið. Vit spældu fyri tað mesta klassiskt og jazz og tað gav mær

sera nógv, sigur hann.

Eftir upphaldið í Noreg liggur leiðin heim aftur til Føroya, og Sunleif Rasmussen fer á HF í Hoydølum. Kristian Blak var tónleikalærari og eggjaði ungu tónleikararnar til at spæla saman.

– Vit spældu nógv jazz, millum annað niðri í Perluni, inntil hon varð tikin niður, sigur hann.

Eftir lokna útbúgving fór hann í starv sum lærari í Hoydølum, tí Kristian Blak fór í farloyvi eina tíð. Hesi árin kom hann spakuliga í samband við kórverðina.

– Ólavur Jøkladal flutti heim mitt í áttatiárunum og eg hevði

nøkur kórverk liggjandi, sum eg hevði skrivað. Nýstovnaða Tórshavnar Kamarkór framfórði so verkini. Kórsangurin fylti nógv í føroyska samfelagnum í seksti-, sjeiti- og áttatiárunum. Eg sang við Havnarkórinum og fekk tá íblástur til at skrivað hesi verkini, men gjørdi lítið meiri við tað.

Vinurin Ingálvar

Í 1986 skrivar Sunleif Rasmussen sítt fyrsta verk fyri symfoniorkestrum.

– Havið, æt tað verkið. Eg hevði onkur vill hugskot longu tá. Eg ynskti millum annað, at lagið skuldi enda við, at øll, sum ikki máttu sita, skuldu ganga og mala um hvønn annan til endans, meðan tey spældu eitt lítið lag. Teir eldru tónleikararnir vóru tó ikki fegnir um hetta og mótmæltu. Ingálvar av Reyni sat og teknaði okkum og í eini pausu fór hann yvir og tosaði við onkrar av teimum eldru. Eg veit ikki hvat hann segði, men næstu ferð vit vandu, gingu allir teir eldru tónleikararnir eisini. “Eg veit, hvussu tað er at bróta upp úr nýggjum,” segði Ingálvar til mín, tá eg spurdi, hvat hann hevði sagt við tær. Vit gjørdust væl og hann gav mær nógv góð ráð víðari á leiðini, sigur Sunleif Rasmussen.

Hetta verkið, *Havið*, fínt tó ikki longur.

– Tað var av handahógvi merkt, so eg havi tikið tað aftur. Onkur brot liva tó víðari í øðrum verkum, sigur Sunleif Rasmussen.

Í 1989 byrjaði sangingurin so á konservatoriinum í 1989 og bleiv liðugur í 1995. Hann skrivaðu nógv hesi árin, bæði undir útbúgving og beint eftir at hann var liðugur at lesa. Fyrstu symfoniina, *Oceanic Days*, byrjaði hann upp á í 1995.

– Tað var stjórin í Norðurlandahúsinum, Peter Turtchaninoff, sum bílegði symfoniina. Tíverri fekk hann ongantíð figgingina til at framføra verkið. Hann handaði tó uppgávuna víðari til nýggja

stjóran, Helgu Hjørvar, sum tók yvir eftir hann, og í 2000 setti hon verkið á beinini saman við íslenska symfoniorkestrinum, undir leiðslu av Bernhardi Wilkinson, greiðir Sunleif Rasmussen frá.

Úr at gera

Í 2002 fekk hann Virðisløn norðurlandaráðsins fyri *Symphony No. 1: Oceanic Days* og fekk hann nú úr at gera. Tað hevur sum so altíð malið runt líka síðani hann gjørdist liðugur á konservatoriinum, men virðislønin fekk veruliga ferð á og hann hevur havt úr at gera síðani tá.

– Eg havi spakuliga skapt mær eitt navn síðani fyrst í 90'unum bæði her í Evropa og í USA. Fólk kenna til míni verk og vita, hvussu eg skrivi, og um tey ynskja eitt verk, so seta tey seg í samband við forlagið hjá mær. Tey siga so, hvat slag av bólki talan er um og samansetingina, og so fáa tey eitt prísuppskot. Eg havi friar teymar og sum so vita tey tí ikki nágreiniliga, hvat tey fáa. Men sum sagt, tey kenna til tónleikin, so tey hava eina ávísu fatan av, hvat tey kunnu vænta sær, greiðir Sunleif Rasmussen frá.

– Hetta er eisini orsökkin til, at eg ikki havi skrivað aðru symfoniina fyrr enn nú. Eg havi so nógv at gera, at eg stóðugt má takka nei til tilboð og ei heldur óttist fyri at vísa áheitanum frá mær, sigur hann.

– Longu tá eg byrjaði at skriva fyrstu symfoniina, hevði eg eina ætlan um at eg skuldi skriva fyra symfoniir, eina fyri hvørt av teimum fyra elementunum. Tann fyrsta varð so um havið, tann næsta um jørðina. Tann triðja verður um luftina, og verður hon ein orgulsymfoni. Orgulið er jú stóra luftljóðfjóri. So verður tann fjórða um eldin, sigur Sunleif Rasmussen, sum væntar, at triðja symfoniin í fyrsta lagi verður liðug í 2021.